

VRIENDENBRIEF 34

redactieadres:
Pompstraat 17
5481 BL Schijndel

jaargang 9
winter 2010

IN DE ACHTERUITKIJKSPIEGEL

❑ **Sneeuw erover!**

In de terugblik op het jaar 2010 van de Stichting Vrienden van het museum Jan Heestershuis kan het vernoemen van de verwickelingen rond het museum in juni en juli niet ontbreken. Het geroep van de politiek is inmiddels, tenminste wat Schijndel betreft, verstomd en als een geschenk ligt er momenteel een enorm pak sneeuw dat het geluid zo fantastisch dempt en de omgeving zo sprookjesachtig maakt. Jammer dat in ons klimaat sneeuw zo vergankelijk is zodat het schelle geschreeuw en de rauwe werkelijkheid plots weer te voorschijn kunnen komen. Dus Vrienden: 'Let op uw zaak!'.

❑ **Verdere activiteiten.**

De Programmacommissie heeft dit jaar weer goed werk geleverd, daarvoor vanaf deze plaats hartelijk dank. De reacties van Vrienden na afloop van de lezingen in 2010 waren zo positief dat ik durf te zeggen dat het weer een topjaar was met een divers aanbod. De lezingen van afgelopen jaar even in herinnering:

- Reeds vroeg in het jaar, 8 februari, begonnen we met een lezing van drs. Jeroen Steenbakkers. Hij liet ons parallelle ontwikkelingen zien in de literatuur en schilderkunst in de vorige eeuw waarbij hij Hendrik Marsman in een centrum zette.
- 13 april werd een lezing door Peter van den Borne, een fijnschilder op het gebied van modern en magisch realisme, verzorgd. Hij confronteerde ons, ondersteund door lichtbeelden, met kleurtheorieën en kleurgebruik in de schilderkunst vanaf de middeleeuwen.
- Seth Gaaikema voelde zich in zijn element in een barstensvol kerkje waarbij de veelvuldig lachende "gelovigen" gegrepen werden door de macht van zijn woord met als thema's: zijn jeugd als domineeszoon, zijn ontmoetingen en samenwerking met Toon Hermans en Wim Kan en het werk van Heinrich Heine. Voorwaar een kerkgang waard.
- Het 'lezingenvriendenjaar' 2010 werd afgesloten door emeritus hoogleraar Dr. Jacques Jansen die Dante's Goddelijke Komedie (GK) op een drietal manieren belichtte: de beeldende kunst waar Dante Alighieri naar verwijst in zijn GK, de verluchtigingen van de GK bij de vele uitgaven in de loop der eeuwen en tenslotte de GK als inspiratiebron op de beeldende kunst in de loop der eeuwen.

De programmering voor het komende jaar is nog niet helemaal rond maar zoals het er naar uitziet zal het wederom een goed lezingenjaar worden! Verder verwijs ik naar de rubriek 'Agenda en Wetenswaardigheden'.

U bent nu inmiddels de 34^e vriendenbrief aan het lezen met daarin gewoontegetrouw in ons eindejaarsnummer een kleurenfoto die wij u dankzij Foto Keetels kunnen aanbieden. Het is een reproductie van een hervonden werk (rood gesigneerd en dus vroeg, pasteus werk) van Jan Heesters in particulier bezit. Tot slot wil ik dit Vriendenjaar, mede namens Anne-Marie Cornelissen en Jan Geerts, afsluiten met u allen goede dagen te wensen en een uitdagend 2011.

Paul van den Acker, voorzitter

*Jan Heesters
Pompstraat
olieverf, particulier bezit*

Gezeten op de stoel naast de ezel staart hij door het hoge raam naar buiten. De hoeveelheid sneeuw op de boom voor het huis van de burens is al wat afgenomen. Nog maar enkele dagen eerder was plots de winter ingetreden met een flink pak sneeuw op daken en bomen. Hij had geen moment gearzeld. Nadat hij de ezel schuin voor het raam had geplaatst, was hij direct begonnen met een tekening op doek van de huizen in de Pompstraat en de boerderij in de Bunderstraat in de verte. Vanaf de eerste lijn op het hagelwitte canvas had hij zich verheugd op het eindresultaat, - hoe mooi zouden de rode muren afsteken tegen het wit van de daken en de straat. Nu staat het schilderij daar te pronken, de verf nog nat. Intens tevreden kijkt hij er naar. Ook het half ondergesneeuwde groentehofje harmonieert met het rood van de muur aan de overkant. Er komt een glimlach om zijn mond als hij ziet hoe hij de buurkinderen met moeder achter het raam heeft vereeuwigd. Het doorkijkje in de Pompstraat, half in de schaduw van de hoge heg van de kloostertuin, loopt uit op de boerderij in de Bunderstraat. Het wit van het hoge rieten puntdak springt onmiddellijk in het oog, het houten beslag is nog net zichtbaar. Hoge boerderijdaken spreken hem aan, hoeveel heeft hij er al niet geschilderd? De winter met zijn sneeuw en ijs is een zegen voor ons schilders, denkt hij met plezier.

De kleuren hebben meer kracht als de achtergrond wit is. Vorig jaar had hij nog de rustieke Spurkstraat in Den Dungen met zijn eeuwenoude schuren in de sneeuw op doek vastgelegd, met hoge donkere populierstammen tegen het wit als waren het verticalen van Mondriaan. Dat was een van zijn beste werken tot op heden geworden, schat hij in.

Hij denkt terug aan zijn tocht enkele weken geleden naar Amsterdam met zijn zwarte Mercedes, waar hij zo trots op is. Daar had hij twee exposities gezien van het werk van Kees van Dongen, de colorist die hij intens bewondert. In het Stedelijk Museum had hij een catalogus gekocht met vele afbeeldingen, helaas in zwartwit. Wat zou het heerlijk geweest zijn wanneer hij de reproducties in kleur mee naar huis had kunnen nemen en ze nog eens rustig op zich in had kunnen laten werken. De eenvoudige woorden van Kees van Dongen, in de catalogus, hebben hem getroffen:

Schilderen is mijn werk. Ik tracht het leven te leven en te eeren; ik tracht het mooier, dat is, beter te maken voor iedereen.

Van één schilderij was hij bijzonder onder de indruk geraakt: het levensgrote portret dat Van Dongen enkele jaren terug maakte van de dichteres Anna Comtesse de Noailles. Getroffen door de intense kleuren en kleurschakeringen heeft hij ze in zijn catalogus naast de foto van het werk genoteerd:

**grijs zwart fond
rood halslint
zwart kamerscherm
bruine sofa met blauwe lap
grijsblauwe ondergrond
wit kleed**

Kees van Dongen: Anna Comtesse de Noailles (reproductie uit Heesters catalogus)

Hij denkt weer aan dit meesterwerk en is er stiekem trots op dat een vriend van hem het heeft verworven en later doorverkocht aan het Stedelijk. Hij denkt terug aan die goede, humoristische Joop Siedenburger die het risico van de aankoop nam. Twee jaar geleden leerde hij hem kennen en was goed bevriend met hem geraakt. In Amsterdam heeft Siedenburger hem trots rondgeleid in zijn eigen kunsthandel Buffa in de Kalverstraat, waar de tweede expositie van Van Dongens werk, parallel met de tentoonstelling in het Stedelijk, was ingericht. Enthousiast heeft Joop hem langs al zijn eigen Van Dongens (waaronder veel portretten) geleid en hem met zijn achtergrondverhalen geïmponerd met zijn kennis van zaken en zijn uitgebreide vrienden- en kennissenkring.

Zou Joop hem misschien eens willen introduceren bij de Amsterdamse kunstenaarsvereniging Arti et Amicitiae? Als Siedenburg het voor elkaar zou krijgen om daar enkele doeken van hem te plaatsen, zou zijn carrière een flinke stoot opwaarts krijgen en zijn afzetgebied vergroot worden. Ja, dat moet hij Siedenburg maar eens gaan voorstellen, het idee staat hem steeds beter aan. Nu hij dit winterschilderij ziet, nog vers op de ezel, gaat hij meer in zichzelf geloven.

Opnieuw is hij blij deze forse, rondborstige Amsterdamse kunsthandelaar en schrijver van geestige spotverzen te hebben ontmoet. Bovendien kan zijn zus Marie erg goed opschieten met Josine, de echtgenote van Joop. Vertederd denkt hij terug aan afgelopen zomer, voor zijn gevoel nog maar net voorbij, toen Josine met een vriendin te gast was in Pompstaat 17 en hoe de buurmeisjes Van Tartwijk, op wie Marie zo dol is, op klompjes dansten in de tuin op de vrolijke fluittonen van de Amsterdamse dames! Misschien zou hij eens een portret van en voor Josine Siedenburg kunnen schilderen...

Dan tuurt hij door het raam naar de besneeuwde witte wereld. Plots valt hem de beginregel te binnen van *De weg terug*, één van Antoon Coolens kerstverhalen:

**Den advent kwam met wind en regen over de wegen,
de wegen door de winteraarde, eens vielen er groote,
wilde vlokken sneeuw mee.**

Van deze schrijver bezit hij alle romans. Coolen is eigenlijk een dichter in prozavorm, denkt hij bij zichzelf. Ach, het jaar is al weer bijna voorbij, het lijkt wel of ieder nieuw jaar sneller vergaat. Hij heeft in dit jaar des heren 1937 zijn 45^e verjaardag gevierd, nog steeds als vrijgezel. Zou het er ooit nog van komen om een geschikte vrouw te zoeken en te trouwen? Hij heeft het ontzettend goed zo, verdrijft hij de voorgaande gedachte; zus Marie zorgt geweldig voor hem en die lieve zus geeft hem alle ruimte om te tekenen en te schilderen naast zijn baan als tekenleraar in 's-Hertogenbosch. Zou hij ook zoveel vrijheid hebben als hij was getrouwd? Hij bedenkt zelf het antwoord: nee, waarschijnlijk niet. En schilderen moet hij, dat is een oerdrang.

Hij strijkt eens met zijn hand door zijn lange, zwarte baard. Zijn oog valt op een advertentie in de Maasbode die op tafel ligt en hij ziet dat de goeilampenfabriek uit het zuiden des lands zijn nieuwe uitvinding aan de man probeert te brengen: een elektrische apparaat, waarmee het mogelijk is je te scheren! De naam *Philishave* combineert de fabriek met het doel van het ding, bedenkt hij nu. Zou ook hij met die ronde scheermessen niet eens kennis moeten maken en er zijn baard eens mee te lijf moeten gaan? Maar snel werpt hij dit idee van zich af: als kunstenaar hoort hij een flinke baard te dragen!

Hij is nu opgestaan en staart door het raam. Weer heeft hij het panorama van het nieuwe schilderij voor ogen, maar dan in het echt. In de verte schuifelt een zuster van het naburige klooster over het gladde sneeuwdek van de Pompstraat, haar zwarte habijt steekt af tegen de sneeuw.

Ze doen goed werk, die nonnetjes, denkt hij. Niet alleen op scholen maar ook sinds enkele jaren in het Lidwina-gesticht op de Boschweg, waar ze oudjes verzorgen en assisteren bij operaties. Hij heeft een zwak voor kloosters en vriend Hugo Heijman, de Heeswijkse norbertijn, heeft hem tijdens hun trektochten per Mercedes door België al in diverse Vlaamse kloosters geïntroduceerd. Soms kan hij er een schilderij van eigen hand ruilen tegen oude (kunst)voorwerpen, waarvan hij een verwoed verzamelaar is.

Dan versombert zijn gezicht. Hij beseft hoe scherp de goede werken van de zusters contrasteren met de ontwikkelingen in buurland Duitsland. Daar heeft de nationaal-socialistische partij onder leiding van Hitler het heft in handen. Kunst wordt ontaard verklaard, boeken worden verbrand en in zijn toespraken, nou ja, het zijn meer woede-aanvallen, vaart de führer uit tegen de joden en het jodendom in Duitsland en het westen. Hij heeft zelfs horen beweren dat hoge functionarissen in de nationaal-socialistische partij een strafblad bezitten. Hij maakt zich er zorgen over, een oorlog lijkt niet uitgesloten maar gelukkig is Nederland neutraal.

Dan is er een Vlaamse Gaai neergestreken in de boom voor hem, een prachtig gekleurde vogel. De blauwe veren op de vleugels van de "Morkolf" vallen sterk op, evenals de zwarte "baard" op de kop van de vogel. Dan vliegt de Gaai weer golvend weg.

Altijd weer ziet hij kleur, hij is er gek op. Gister had hij een mooi rood bruin winterkoninkje ontdekt, met het parmantig opstaande staartje. De vogels komen met die kou en sneeuw naar de huizen, verleggen om voedsel.

Ach ja, iedereen moet aan de kost zien te komen. Dan denkt hij weer terug aan zijn vader Dorus, van wie hij en zus Marie nu al weer vier jaar geleden afscheid moesten nemen. Wat heb ik een goede vader gehad, denkt hij, en herinnert zich met weemoed hoe zijn vader hem alle vrijheid gaf om zijn roeping, het tekenen en schilderen, te volgen, hoewel vader aanvankelijk nog op een opvolger als wagenmaker had gehoopt. Maar in één ding heeft hij ongelijk gehad, peinst hij met een glimlach: die Mercedes vond hij zonde van het geld, maar ik heb er nu vreselijk veel plezier van en het hele dorp is jaloers!

Het is nu weer volkomen stil in de Pompstraat, hij kijkt naar een witte, verstilde wereld, waarin niets loos lijkt te zijn. Hij kan genieten van stilte, stilte is diep, is mystiek en leidt naar het onzegbare. Zo zou het altijd moeten zijn, zo roerloos stil in een volkomen vredige wereld, waarin de mensen elkaar liefhebben en in harmonie samenleven. De vrede van deze Pompstraat, waarin enkel spelende kinderen te zien zijn. Zoals op zijn kersverse schilderij, waar hij nu weer naar toe loopt. Laat het nu maar gauw kerstmis worden, laat het kind nu maar geboren worden. Laat deze wereld er beter van worden. Marie roept hem nu van beneden voor koffie. Even is Jan volkomen gelukkig.

Jan Geerts

SINTERKLAAS & KERST

Jan Heesters liet na zijn dood meerdere heiligenbeelden na. Eén ervan is een houten beeld, 36,5 cm hoog, vervaardigd omstreeks 1670. Vaag is nog te zien dat het beeld eens heel kleurrijk was: er zijn nog rode en gouden verfstreken aanwezig. Het is een beeld van een heilige bisschop die een mijter draagt en in zijn hand een groot boek. Het is onduidelijk welke heilige hier uitgebeeld is, misschien is het Sint Nicolaas. In deze maand december met zijn feesten gaan de gedachten uit naar gezellige dagen met geschenken. In Nederland vieren we Sinterklaas maar ook Kerstmis wordt in toenemende mate aangegrepen om, zoals in veel andere landen, elkaar cadeautjes te geven.

□ *Sinterklaasfeest*

Bij het kerstensen van volkeren werden gebruiken en rituelen min of meer geïntegreerd in het Christendom. Sint Nicolaas en zijn schimmel werden na de kerstening de opvolger van Wodan en zijn paard. Zowel Wodan als de heilige Nicolaas en Sinterklaas worden in verband gebracht met boeken; Wodan zou de dichtkunst hebben uitgevonden, zijn opvolger wordt daarom óók met een boek uitgebeeld, en wel een evangelieboek. Als bisschop vertelt hij over de bijbel waarin de waarheid staat

opgeschreven, hetgeen in latere tijd uitmondt in het ‘grote boek’: het geheugen van Sinterklaas.

Er zijn veel versies van de legende van Sint Nicolaas. De bekendste is dat hij als bisschop van Myra (Turkije), een arme edelman kende, die geen geld had om zijn dochters een bruidsschat mee te geven; het enige alternatief voor de meisjes was de prostitutie. Tot drie keer toe bracht Nicolaas ’s nachts, omdat hij niet wilde dat andere mensen dit zagen, een buidel geld aan de edelman.

Het woord goedheiligman komt van ‘goed hylickman’ of ‘goed hylickmaker’ wat goed ‘huwelijkmakelaar’ betekent. Nicolaas was dan ook de beschermheer van het liefdesleven. Op schilderijen transformeren de geldbuidels voor de bruidsschat later in broodjes of sinaasappels. Van deze legende zijn het brengen van geschenken in het donker, de vrijer van speculaas, de chocolademunten en het strooigoed afgeleid. Aanvankelijk werd Sinterklaas afgebeeld met in zijn hand drie gouden ballen; dit werden later de pepernoten waarmee gestrooid wordt.

Traditioneel komt er allerlei snoep voor de kinderen op de markt zoals bijvoorbeeld de marsepeinen varkens. Vòòr de kerstening offerde men varkens aan de god van de vruchtbaarheid. Van oudsher is november de slachmaand omdat er in de winter niet genoeg voer voor de varkens was. Daarbij gaf een vetgemest varken een flinke voedselvoorraad voor de komende winter. Varkens staan symbool voor vruchtbaarheid, een zeug kan heel veel biggen werpen en daarom brengt een varken ook geluk. Niet voor niets zijn spaarpotten vaak spaarvarkens. Ook chocoladeletters worden nog steeds gegeven. In *Eline Vere* 1889 van Couperus krijgen de rijkere jongeren al hun naam in chocoladeletters. De oudere koekletters komen al voor op schilderijen in de zeventiende eeuw. Er is een theorie dat het Sinterklaasfeest op kloosterscholen is begonnen, waar na het leren van een letter, als beloning de letter mocht worden opgegeten. In de middeleeuwen dacht men dat je door het eten van letters intelligenter werd; het woord lettervreter kennen wij nog altijd. In de schoen worden naast tekeningen ook wortels en hooi voor het paard gedaan. Volgens de mythe gaat dit terug op een gebruik om iets van de oogst op het land te laten staan om zo het paard van Wodan gunstig te stemmen. Nog in de vorige eeuw lieten boeren in Saksen een schoof koren op het veld staan voor een gunstige oogst. Het feest wordt overal anders gevierd met verschillende accenten. Het was in Brabant de gewoonte voor de kleintjes een Sinterklaasfeest klaar te zetten; als de kinderen ’s morgens uit bed kwamen, stond de tafel vol met snoepgoed en speelgoed. Sinterklaas had dan op tafel ‘gereden’. Wanneer de kinderen groter werden vierde men pakjesavond.

❑ *Heilige Sint Nicolaas*

De dag van Sint Nicolaas groeide al in de middeleeuwen uit tot een overal gevierd Sinterklaasfeest. Dit ging mooier na de reformatie, voor protestanten is het uitbeelden van heiligen immers paapse afgoderij. Tussen de rekeningen van Luther werden wel tot 1535 uitgaven gevonden voor het Sinterklaasfeest maar daarna niet meer. Goede gaven kunnen immers alleen van God komen en die kent geen gemaskerde mensen en geen bisschoppen.

In Nederland werd het Sinterklaasvieren na de reformatie verboden: op scholen mocht er niet meer verteld worden van Sinterklaas, zelfs schoenzetten werd verboden. Burgemeesters werden dan ook geacht maatregelen te nemen. In 1977 vond de burgemeester van Sint Philipsland de intocht van Sinterklaas nog een duivels gebruik; in 1992 weigerde de burgemeester van Barneveld en in 1995 die van Hardinxveld-Giessendam om die reden Sinterklaas in te halen! Maar het feest ging altijd gewoon door, wat er ook gebeurde maar werd daardoor wel meer naar de huiselijke kring verplaatst. Tijdens de Tweede wereldoorlog maakten ook de Duitsers meerdere keren gebruik van het feit dat het kinderfeest niet gauw wordt overgeslagen. Zo werden op 6 december 1944 in Haarlem en omstreken tijdens een razzia ongeveer 1300 mannen en jongens opgepakt die de Arbeitseinsatz ontrokken, maar voor die avond waren thuisgekomen. Velen van hen kwamen om van hongersnood en mishandeling in de werkkampen Rees en Bienen, die in werkelijkheid concentratiekampen waren.

❑ *Intocht Sinterklaas*

Het Sinterklaasfeest kent een lange traditie. Volgens schriftelijke bronnen vond in ons land op 6 december 1888 de eerste intocht van Sinterklaas in levende lijve plaats, georganiseerd door de fanfare Euterpe van Venray. De grijze bisschop kwam met een erewacht van engelen en bedienden maar in zijn gezelschap was ook de duivel en een vrouw aanwezig.

In *Sinterklaas blijft een zomer over* van Henriëtte van Eyk, geschreven in 1940, staat dat Sinterklaas altijd in een hotelletje verblijft als hij in Nederland is. Pas decennia later komt er aandacht voor de plaats waar Sinterklaas tijdens zijn verblijf in Nederland slaapt.

Al jarenlang wordt er nu uitvoerig aandacht besteed in de media aan de intocht van Sinterklaas en de periode dat hij in Nederland is tot zijn vertrek naar Spanje op 6 december.

❑ *Sinterklaas naar Amerika*

De eerste Nederlandse emigranten die naar Amerika gingen waren hugenoten. Dertig gezinnen zouden daar aangekomen zijn met een schip met een boegbeeld van Sint Nicolaas. Daarom zou de eerste kerk in Nieuw-Amsterdam, het tegenwoordige New York, net als de eerste kerk van Amsterdam gewijd zijn aan Sint-Nicolaas, hoewel dit een protestants kerkje zal zijn geweest. Tot 1814 was Sint Nicolaas de patroonheilige van het tegenwoordige New York. In de 19^e eeuw kwamen er veel tekeningen, gedichten en verhalen in omloop over Sint Nicolaas waarbij ook andere beelden voorkwamen zoals de Joelman uit Scandinavië die door de lucht vloog, getrokken door rendieren. De slee was onmiskenbaar Nederlands: melk, boter en vlees werden per Hollandse slee via de Hudson naar het zuiden vervoerd. Santa Claus werd voorgesteld als een vrolijke baas, een beetje mollig, met baard, pretoogjes en rode wangen. Hij kreeg een bontjas en een plaats om te wonen, de Noordpool, Spanje was wel heel ver weg. Door de schoorsteen bracht hij presentjes in de kousen die daar hingen. De Kerstman zoals wij die nu kennen danken we aan de Coca Cola Company die zo sinds 1931 de omzet wilde vergroten. Zijn jas en bontkraag kregen de Coca Cola kleuren rood en wit en van 1931 tot 1964 schilderde Haddon Hubbard Sundblom elk jaar een nieuwe Santa Clausplaat voor reclamedoeleinden.

Het gebruik van geschenken onder de kerstboom betekent dus dat we via de achterdeur onze eigen Sinterklaas weer binnenhalen!

Kerstmis en het Sinterklaasfeest van nu zijn vaak overdadige feesten met dure geschenken en het gaat vooral om hebben en krijgen. Maar ... Sinterklaas staat eigenlijk voor "het hogere geven" zonder afzender, Sinterklaas is anoniem geven, zonder iets terug te verwachten. Hoe u het ook viert, paaps of niet en of u aan geschenken doet of niet, wij wensen u toe dat alle dagen goed zijn en dat het nieuwe jaar 2011 brengt wat u ervan verwacht.

Anne-Marie Cornelissen

AGENDA & WETENSWAARDIGHEDEN

Museum Jan Heestershuis 073 - 54 92276

Pompstraat 17, 54 81 BL Schijndel

openingstijden: dinsdag t/m zondag 13.00 uur-17.00 uur.

➤ **Vrijdag 24 december zijn het museum en de VVV** open van 13:00 – 15:00 uur.

➤ **25, 26 en 31 december – 2 januari is het museum gesloten!**

➤ **30 december** is dus de laatste dag om de Coppens-tentoonstelling te bezichtigen.

➤ Bij het spoorzoeken naar werken van **Antoon van Domburg** via het Schijndels Weekblad en het Brabants Dagblad zijn circa 30 werken opgespoord.

Maar, vrienden, blijf alert en meld u zodat de tentoonstelling in 2011 van een bijna, ons inziens ten onrechte, vergeten kunstenaar een topper wordt.

- Hebt u uw bladblazer al gebruikt als sneeuwruimer? Niet doen, u verstoort de serene stilte en het werkt waarschijnlijk niet!
- Na een afwezigheid van in minimaal 4 Vriendenbrieven, is Antoon Coolen in deze brief weer terug in de bijdrage van Jan Geerts. Wij heten hem van harte welkom!

- **Maandag 10 januari 2011 van 15:00 -17:00 uur** nieuwjaarsreceptie in het museum. Tijdens de nieuwjaarsreceptie wordt de fototentoonstelling 'Een eigentijdse kijk op Martien Coppens' geopend en zal conservator Corine Molenaar terugblikken op het museumjaar 2010; u krijgt hiervoor nog een aparte uitnodiging.
- Het wordt de hoogste tijd dat de website van de Vrienden wordt gemoderniseerd en aangepast!
- *Met dank aan onze sponsors:*
 - *Schijndels Weekblad*
 - *Restauratie-atelier Jos van Extel*
 - *Foto Keetels*

RECENTE AANWINST

In 1979 maakte Jan Lurinks een tekening van zijn vroegere tekenleraar op Beekvliet: Jan Heesters. Jan Lurinks was toen zelf tekenleraar op Gymnasium Beekvliet. Bij een recent bezoek van oud docenten van Beekvliet aan het museum Jan Heestershuis, schonk Jan Lurinks een boek in drukvorm met zijn tekeningen van collega-docenten die hij in de loop der jaren had gemaakt. In dit boek is ook bovenstaande tekening van Jan Heesters opgenomen.